

“Αυτό κι αν είν’ απ’ τ’ άγραφα, τ’ απίστευτα του κόσμου
αυτό κι αν είν’ απ’ τα τρελά που δίπλα μας περνούν.
Άραγε πράγματι έγινε ή το ‘βρα μοναχός μου
για ένα καράβι μια φορά που βγήκε στη στεριά;

Δεν ήτανε ναυάγιο να πεις, μες στο σκοτάδι,
δεν έγινε ατύχημα όπως καμιά φορά.
Απλά, κάτι απίστευτο συνέβει ένα βράδυ
κι ένα καράβι σάλταρε και βγήκε απ’ τα νερά.

Τα πάνω κάτω έφερε κι έμοιαζε σαλιγκάρι
κι έτσι το καραβάκι μας περνούσε τα στενά,
σαν κρέμα οδοντόπαστας χυνότανε με χάρη
στροφές, στροφούλες έκανε φορώντας γιορτινά.

Όσπου, επιτέλους, άρχισαν να βγαίνουν ταξιδιώτες,
κορίτσια μέσα στ’ άσπρα τους κι αγόρια μες στα μπλε,
παλιές κυρίες με φτερά και ταπεινοί νησιώτες
που ήρθαν για την Ανάσταση και να μας δουν, καλέ!

Χρυσές λαμπάδες άναψαν κι έσκασαν βαρελότα
και το καράβι άρχισε να ρίχνει κανονιές.
Κόκκινα αυγά τσουγκρίζανε κι ανάψανε τα φώτα
να φωτιστούν τα πέλαγα κι οι σκοτεινές γωνιές.

Κι ήρθε και κάποιος άγιος, των ναυτικών προστάτης,
ο Άγιος Νικόλαος, γέρος θαυματουργός,
πατώντας μες στη θάλασσα σα να ‘ταν ακροβάτης
κι άναψε τα βεγγαλικά σαν πυροτεχνουργός.

Κι ο κόσμος πάει σπίτι του κρατώντας φαναράκια
κι οι ταξιδιώτες έψαχναν να βρούνε συγγενείς
και τι χαρά που νιώθανε σ' αυτά τα μονοπάτια,
σ' ενός φιλιού τα κάλεσμα και μιας γνωστής φωνής.

Μένει να πούμε τι έγινε κείνο το караβάκι,
μα θα με κοροϊδέψουνε αν πω τι έχει συμβεί.
Ακούστηκε πως σήκωσε την άγκυρα λιγάκι
κι ήρθανε, λέει, άγγελοι κι η Παναγιά μαζί.

Και το 'χουν στο λιμάνι τους έτοιμο να σαλπάρει
με ναύτες θαλασσόλυκους, παλιούς θαλασσινούς,
ν' αρχίσει δρομολόγια και πέρα απ' το φεγγάρι
και πέρα από τα σύννεφα και τους ωκεανούς"